

РЕШЕНИЕ

№ 488

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 14.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7262** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Г. И. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 1298 от 04.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - [населено място].

Жалбоподателят поддържа, че ревизионният акт е нищожен като издаден от материално некомпетентен орган. Едновременно с това в жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на РА, като издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Процесуалният представител на оспорващия – адв. О. поддържа жалбата по изложените в нея доводи, като моли съда да уважи същата. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОДОК” – [населено място] при ЦУ на НАП, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1109008 от 12.12.2011 г., издаден от В. С. М. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 05.04.2011 г. до 30.06.2011 г. ЗВР е връчена на упълномощено лице на 26.09.2011 г.

Изготвен е ревизионен доклад № 1109008 от 12.12.2011 г., надлежно връчен на пълномощник на дружеството на 27.12.2011 г.

В удължения срок ревизираният субект не е упражнил правото си на писмени възражения срещу РД съгласно чл.117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизионното производство е приключило с ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със ЗОКО № 1109008 от 29.07.2011 г. от органа, възложил ревизията. С РА е определен ДДС за възстановяване в размер на 187,70 лева, при деклариран от задълженото лице ДДС за възстановяване в размер на 6 672,17 лева.

Определените с РА задължения в размер на 6 490,47 лева са в резултат на извършени корекции на декларираните от дружеството резултати за ревизираните периоди, вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчиците [фирма] и [фирма].

Прието е, че дружеството е регистрирано на 05.04.2011 г. по ЗДДС, като в дневника за покупки за м.04.2011 г. е включило фактура №[ЕИК] от 15.03.2011 г., издадена от [фирма] с предмет – изработка печат и фактура № 16 от 29.03.2011 г., издадена от „Р.“ с предмет – влекач М.. Констатирано е, че дружеството не е подало регистрационен опис за придобитите преди датата на регистрацията активи, поради което на основание чл. 74, ал. 2, т. 3 и чл. 75, ал. 3 от ЗДДС на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 6 011,80 лева по гореописаните два броя фактури.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 19.03.2012 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 10-53-06-1104 от 28.03.2012 г.

В 60-дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, считано от 05.04.2012 г. решаващият орган се е произнесъл с решение № 1298 от 04.06.2012 г., с което е потвърден ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит за м.04.2011г. в размер на 6011,80 лева.

В рамките на съдебното производство е изслушано и прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза, което съдът цени като компетентно изготвено. Вещото лице Б. е установило, че процесният влекач М. е закупен на 29.03.2011 г., на която дата е издадена фактура № 16 от [фирма] и на 05.04.2011 г. автомобилът е регистриран от органите на КАТ. Според вещото лице влекачът е заприходен счетоводно в активите на дружеството на 29.04.2011 г., но е бил наличен на 05.04.2011 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 1298 от 04.06.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП е връчено на ревизираното лице по електронен път на 05.06.2012 г., а жалбата срещу РА в потвърдената му от решаващия орган част е подадена чрез дирекция „ОУИ“ с вх. № 53-02-357 от 18.06.2012 г. Следователно, жалбата на [фирма], [населено място] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен

орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя за нищожност на ревизионния акт в обжалваната му част. Ревизионният акт в оспорената част, потвърден с решение № 1298 от 04.06.2012 г. е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1109008 от 23.12.2011 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., за компетентен орган да издаде РА по отношение на [фирма]. Процесната ЗОКО е издадена от В. С. М., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 05.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С. (прил. на л.82 – л.83 от делото). Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК (в редакцията си преди изм., в сила от 01.01.2013 г.) в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Съгласно чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. В случая се установява по категоричен начин, че В. С. М. - Началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е издала ЗВР № 1109008 от 29.07.2011 г. и същата ЗВР е надлежно връчена на ревизираното лице. От друга страна, ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. съобразно издадената ЗОКО, което означава, че е спазено императивното изискване РА да бъде издаден от материалнокомпетентен орган.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на ревизираното лице. Ревизионният доклад е надлежно мотивиран и същият представлява неразделна част от РА съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на РА в оспорената му част, като издаден при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

По делото не е спорен фактът, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 05.04.2011 г. по инициатива на лицето.

В хода на ревизията е констатирано, че ревизираното лице е ползвало правото на приспадане на данъчен кредит за налични активи и получени услуги преди регистрацията по фактура №[ЕИК] от 15.03.2011 г., издадена от [фирма] с предмет – изработка, печат с ДО 58,98 лева и ДДС – 11,80 лева и по фактура № 16 от 29.03.2011 г., издадена от [фирма] с предмет – влекач М. с ДО 30000,00 лева и ДДС в размер на 6000,00 лева. Дружеството е включило посочените два броя фактури в СД и в

дневника за покупки за м.04.2011 г.

При наличието на тези факти органите по приходите отказват приспадане на данъчен кредит в общ размер на 6011,80 лева по фактури № 16 от 29.03.2011 г., издадена от [фирма] и №[ЕИК] от 15.03.2011 г., като приемат, че дружеството не е съставило и не е подало регистрационен опис на наличните към датата на регистрацията активи.

Така формулираният извод от ревизиращите органи е правилен и обоснован и не е оборен в рамките на съдебното производство.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице по чл.96, чл. 97, чл. 98, чл.100, ал. 1 и ал. 3, чл.102 или 132 има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на Закона за счетоводството преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията. От друга страна, в чл. 74, ал. 2 от ЗДДС и чл. 74, ал. 3 от ЗДДС са уредени материалноправните условия, при които лицето има право на приспадане на данъчен кредит за наличните активи към датата на регистрацията, респ. за получените услуги преди датата на регистрацията. Видно от съдържанието на чл. 74, ал. 2 и чл. 74, ал. 3 от ЗДДС условията за възникване правото на приспадане на данъчен кредит за налични активи или получени услуги към датата на регистрацията следва да са кумулативно дадени. Едно от изискванията е регистрационният опис по образец на наличните активи да е съставен към датата на регистрация по този закон и да е подаден не по-късно от 7 дни от датата на регистрация (чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС – в редакцията си преди изм. ДВ, бр. 94/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.). В чл. 75, ал. 3 от ЗДДС (в действащата редакция преди изм., считано от 01.01.2013 г.) е предвидено, че правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 74 от ЗДДС не възниква и не може да се упражни от регистрираното лице, ако регистрационният опис е подаден след седмия ден от датата на регистрацията.

В процесния случай регистрираното лице не е съставило регистрационен опис на наличните активи, както и не е подало такъв опис пред компетентната ТД на НАП в законоустановения в чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС срок. Необосновано е твърдението на жалбоподателя, че посоченият срок не е преклузивен и единственият факт, който подлежи на установяване е наличието на активите към датата на регистрацията на ревизираното лице по ЗДДС. Това становище противоречи на смисъла на чл. 74 от ЗДДС, уреждащ материалноправните предпоставки, при които регистрирано по ЗДДС лице има право на приспадане на данъчен кредит за наличните активи към датата на регистрацията или на получените услуги преди регистрацията. Тези изисквания са императивно установени. След като ревизираното лице не е съставило регистрационен опис на наличните активи към датата на регистрацията и не е подало такъв опис по надлежния ред в законоустановения срок пред данъчните органи, то за него не възниква и същият не може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за тези активи. Този извод следва от изричната норма на чл. 75, ал. 3 от ЗДДС. Ревизиращите органи не оспорват факта, че процесният влекач М. е придобит преди датата на регистрацията съгласно фактура № 16 от 29.03.2011 г. и че същият е наличен към дата 05.04.2011 г. и към 12.04.2011 г. Тези факти са установени и от вещото лице в приетото по делото заключение по ССЧЕ.

Към жалбата си до съда жалбоподателят представя два броя регистрационни описи на налични активи към 05.04.2011 г. и към 12.04.2011 г. (на л. 11 от делото и на л. 107), като в тях е отразен актив – седлови влекач в сметка 205 с ДДС при придобиване – 6000,00 лева по фактура № 16 от 29.03.2011 г. , издадена от [фирма]. Описите са

изготвени от управителя на дружествата, като е положен подпис и печат. Такива описи не са представени нито в хода на ревизията, нито при оспорването на РА по административен ред, а за първи път са ангажирани пред съда. В тази връзка същите са частни документи и от тях ревизираното лице цели да извлече благоприятни последици, поради което не може да се приеме, че посочената в тях дата е достоверна. По отношение на другата фактура №[ЕИК] от 15.03.2011 г., издадена от [фирма] с предмет – изработка печат няма представени от жалбоподателя никакви доказателства за изпълнение на изискването по чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС.

В допълнение следва да се посочи, че дори и да се приеме, че за процесния актив (седлови влекач) е бил съставен регистрационен опис на наличните активи към 05.04.2011 г. (датата на регистрацията на дружеството), то не са налице доказателства, че този регистрационен опис е подаден пред компетентната ТД на НАП в установения в чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС срок. Изискването на закона е императивно и то се изразява не само в съставянето на регистрационен опис на наличните активи, респ. получени услуги към датата на регистрацията, но и в подаването на опис в 7-дневния срок по чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС (в редакцията преди изм., в сила от 01.01.2013 г.). Законосъобразно органите по приходите обосновават заключението, че основанието за определяне на процесните задължения не е неспазването на срока за подаване на регистрационния опис, а фактът, че такъв опис изобщо не е съставян от ревизираното лице, но и че не е бил подаван такъв. В този смисъл решение № 4054 от 22.03.2011 г. по адм. дело № 9818/2010 г. по описа на Върховен административен съд, VIII отделение.

По така изложените съображения жалбата на [фирма] се явява неоснователна и РА в обжалваната му част е издаден при правилно прилагане и тълкуване на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Г. И. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 1298 от 04.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - [населено място].

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: